

водили одного учителя на малки дѣца, Тиртея, кой то не са виждалъ остроумень, а былъ ёще и хромъ. Но Тиртей съ военны тѣ си пѣсни знаилъ тѣй да одушеви Лакедомоняны тѣ, што то тѣ гледали на него, като на божий даръ.

Спартанцы тѣ и Мессенцы тѣ срѣшняли са на бой при называемыя „Паметникъ на глиганя.“ Аристомень былъ обиколень отъ една чета отъ 80 избранны Мессенцы, — сѣкѣй отъ кой то считалъ за голѣма честь да са бѣ наспоредъ съ Аристомена. На тѣхень и Аристоменовъ дѣлъ са паднѣло не лесно дѣло — бой съ спартанскія царь и съ най добра та лакедемонска войска; — но безъ да са боѣтъ отъ раны, распалены тѣ отъ воинскій духъ Мессенцы, безъ да отетѣпѣтъ нито единъ раскрачъ, отблѣснѣли нападеніе то на дружины тѣ на спартанскія царь. Аристомень заповѣдалъ на друга мессенска дружина да гони тѣзи, кой то тѣртихѣ да бѣгаты, а самъ си нападнѣ на тѣзи, кой то най много са упирали. Той ги прѣснѣлъ и, като не срѣщалъ нѣдѣ сопротивеніе, хвърлилъ са на тѣзи, кой то са държали ёще на бойно то поле, и наконецъ докаралъ въ омайванье сичкія строй на Лакедемоняны тѣ и на тѣхны тѣ съюзници. Тѣ сички тѣ са разбѣгали безъ срамъ и безъ совѣсть, безъ да са чакаты, а Аристомень вече самъ си страшно и стремително ги гонялъ. Въ распалванье то си той си загубилъ щита и като загубилъ доста време да го тѣрси, далъ време на нѣкои Спартанцы да са отгървѣтъ съ бѣгъ. Туй сраженіе много обезсърчило Лакедемоняны тѣ. А на Аристомена, като са връщалъ у дома си, мессенски тѣ жены, хвърляли цвѣтѣя и пѣяли:

„Аристомень гонилъ чети тѣ на Спартанцы до сама та срѣда
„На Стениклерски тѣ *) полета и до висока та гора.“

Аристомень си намѣрилъ щита и съ отборъ дружи-

*) *Стениклеросъ* са казвало мѣсто то, дѣто са нахождалъ „Паметникъ тѣ на глиганя.“